

Ođlan ve Kűçűk İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve K       İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük yeşil bahçeli küçük bir evde Leo adında meraklı bir oğlan yaşıyordu. Sıcak açık kahverengi bir teni, kısa kıvrırcık siyah saçları ve kocaman yuvarlak koyu kahverengi gözleri vardı. Burnunun üzerinde bir sürü çil dans ediyordu. Her sabah Leo, yeşil kumaş kaplı doğa günlüğünü ve kayışına sıkıştırdığı kurşun kalemını alıp dışarı koşuyordu. Bahçesine gelen küçük kuşları izlemeyi çok sevdi.

Güneşli bir sabah, tombul küçük bir ispinoz çitin üzerine kondu. Yumuşak kahverengi ve krem tüyleri vardı, üzerinde hafif çizgiler bulunuyordu; parlak turuncu bir gagası ve minicik siyah gözleri vardı. Zıplarken beyaz kanat çizgileri parlıyordu. Leo donup kaldı ve izledi. İspinoz başını yana eğdi ve kısa, tatlı bir şarkı söyledi: cik-cik! Leo hızlı ve parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ve günlüğünü açtı. Yazdı: İlk şarkı — kısa ve tatlı.

Leo hardal sarısı tişörtünü ve mavi şortunu giymişti, ayaklarında kırmızı spor ayakkabıları vardı. Bahçe bankında hiç kıpırdamadan oturdu ve bekledi. İspinoz dik ve canlı bacakları üzerinde zıpladı ve yeniden şarkı söyledi. Bu kez şarkı daha uzundu, küçük kıvrımlı bir çizgi gibiydi: cik-cik-cik! Leo'nun kocaman yuvarlak gözleri hayretle açıldı. Yazdı: İkinci şarkı — uzun ve kıvrımlı.

O günden sonra Leo her gün doğa günlüğüyle bahçeye koştu. Küçük ispinoz her zaman oradaydı, neşeli ve cesurdu. Her sabah farklı bir şarkı söylüyordu. Bazı şarkılar küçük bir çan gibi kısa ve tatlıydı. Bazıları ise kıvrırcık bir kurdele gibi uzun ve kıvrımlıydı. Leo dikkatle dinledi ve duyduğu her yeni şarkıyı yazdı.

Leo, ispinozun ne söylediğini merak etmeye başladı. "Bana hava durumunu mu anlatıyorsun?" diye sordu. İspinoz sadece şarkı söyledi: cik-cik-cik! Leo notların yanına ispinozun küçük bir resmini çizdi. Turuncu gagasını ve yuvarlak kahverengi gövdesini çizdi. Günlüğü mutlu notlarla ve küçük çizimlerle doluyordu.

Bir gn ispinoz, Leo'nun hi duymadıėı bir řarkı syledi. Kk bir hız treni gibi inip ıkıyordu: zi-zi-zu-zi! Leo'nun kalemi sayfanın zerinde utu. Ezgiyi gstermek iin kıvrıcık bir izgi izdi. "Bu yepyeni bir řarkı!" dedi. Bu kadar dikkatle dinlediėi iin gurur duydu. İspinoz gėsn řiřirdi ve řarkıyı yeniden syledi.

Leo, ispinozun bütün şarkılarının bir listesini yapmaya karar verdi. Yazdı: Birinci Şarkı — kısa ve tatlı. İkinci Şarkı — uzun ve kıvrımlı. Üçüncü Şarkı — inip çıkan. Dördüncü Şarkı — hızlı ve kanat çırpın. Her şarkının kendine ait küçük bir çizimi vardı. Leo'nun merakı her gün daha da büyüyordu. Kuşlar ve doğa hakkında daha çok şey bilmek istiyordu.

Bazen ispinoz bir fısıltı gibi yumuşacık şarkı söylüyordu: cik-cik-cik. Leo yazdı: Sessiz şarkı — bir sır gibi. İspinozun arkadaşlarıyla konuşup konuşmadığını merak etti. Sonra ispinoz yüksek sesle şarkı söyledi: CİK-CİK! Leo güldü. "Bu senin yüksek sesli şarkın!" dedi. Yanına büyük bir ünlem işareti çizdi. Günlüğü bir şarkı hazinesine dönüşüyordu.

Leo'nun annesi onu günlüğüyle sessizce otururken gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "İspinozun şarkılarını yazıyorum," dedi Leo. "Her biri farklı!" Annesi gülümsedi. "Sen gerçek bir doğa günlüğü tutucususun," dedi. Leo'nun hızlı ve parlak gülümsemesi yüzüne yayıldı. Yarın daha çok şarkı duymak için sabırsızlanıyordu.

Bir öğleden sonra ispinoz kuş banyosuna uçtu. Su sıçratarak neşeli, köpüklü bir şarkı söyledi: cik-şlop-cik! Leo yazdı: Banyo şarkısı — köpüklü ve parlak. İspinozu etrafında minik su damlalarıyla çizdi. İspinozun minicik siyah gözlerinin parladığını fark etti. Dinledikçe ispinozun ne söylediğini daha çok merak ediyordu.

Sonra harika bir şey oldu. İspinoz, Leo'nun hiç duymadığı bir şarkı söyledi. Uzun ve kıvrımlıydı ve yüksek bir cıvıltıyla bitiyordu: cik-cik-cik! Leo'nun kalemi yetişebilmek için hızla koştu. Ezgiyi inip çıkan kıvrıcık bir çizgi olarak çizdi. "Sen bir bestecisin!" dedi Leo ispinoza. İspinoz zıpladı ve şarkıyı yeniden söyledi.

Leo, ispinozun şarkılarının havayla birlikte değiştiğini fark etti. Güneşli günlerde şarkılar hızlı ve kanat çırpıyordu. Bulutlu günlerde ise yumuşak ve yavaştı. Yazdı: Güneşli şarkı — hızlı ve kanat çırpın. Bulutlu şarkı — yumuşak ve yavaş. Doğa günlüğü desenlerle doluydu. Leo kendini bahçenin sırlarını keşfeden gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Leo günlüğünü sınıfıyla paylaşmaya karar verdi. Herkesin önünde durdu ve yeşil kumaş kaplı günlüğünü açtı. Onlara kısa ve tatlı şarkıları, uzun ve kıvrımlı şarkıları ve küçük çizimleri gösterdi. "İspinozun ne çok şarkısı var!" dedi. Sınıf arkadaşları alkışladı. Leo'nun kocaman yuvarlak gözleri gururla parladı.

O akşam Leo bahçede oturdu ve dinledi. İspinoz yumuşak bir iyi geceler şarkısı söyledi: cik-cik-cik. Leo yazdı: Gece şarkısı — yumuşak ve tatlı. Yanına küçük bir ay çizdi. Kendini mutlu ve huzurlu hissetti. İspinozun şarkıları günlerini hayretle doldurmuştu. Her gün kuşları ve doğayı dinlemeye ve öğrenmeye devam edeceğini biliyordu.

Leo'nun doğa günlüğü giderek kalınlaştı. Her sayfada yeni bir şarkı ve yeni bir çizim vardı. İspinozun bölgesini işaretlemek, arkadaşlarını çağırmak ve merhaba demek için şarkı söylediğini öğrendi. "Sen hep konuşuyorsun!" dedi Leo. İspinoz karşılık olarak cıvıladı. Leo'nun merakı, kuşlara ve doğaya ömür boyu sürecek bir sevgiye dönüşmüştü.

Şimdi Leo hâlâ her sabah bahçesinde yeşil günlüğü ve kurşun kalemiyle oturuyor. Küçük ispinoz hâlâ ziyarete geliyor; kısa ve tatlı şarkılarını, uzun ve kıvrımlı şarkılarını ve yepyeni ezgilerini söylüyor. Leo dikkatle dinliyor ve hepsini yazıyor. Her şarkının küçük bir armağan olduğunu biliyor. Ve her armağan, ona kuşların harika dünyası hakkında daha çok şey öğrenmek istetiyor.